Cartea de nisip

On August 28, 2020

Nu încerca să fii altfel decât ești, căci orice lucru diferit nu dă roadele celui ce rămâne același.

Dragă cititorule, am scris aceste rânduri pentru tine, cu multă simțire, cu multă sinceritate, dar și cu imaginație, ca și când aș fi scris pentru mine doar despre mine, arătând spre un om transpus într-o mulțime de suflete, pentru el străine..și totuși nici unul ca el. Rândurile le-am cuprins într-o carte de nisip, pline de cuvinte la fel de pătrunzătoare ca razele soarelui, ca fiind continuarea volumului celebrului Jorge Luis Borges.

În fiecare an, atunci când ajung la Mamaia, pe litoralul românesc, păşesc pe nisipul atât de plin cu scoici care au stat probabil într-un teanc de alte scoici moarte, o bucată bună de timp. Numai copiii le acordă atenție. Ascult ce au de spus valurile, vântul și pescărușii, cu speranța că voi fi puțin mai înțelept măcar cu o secundă de uimire și înțelegere spre largul unei mări care se întinde veșnic, și care pe unii îi devorează pentru o realitate mai dură. Vei observa că ochii mei fug spre un cer colorat în roșu sau portocaliu, atât de nesfârșit ca într-o carte plină de vise ce vorbește despre lecțiile vieții văzute tot timpul de pe alt mal al mării.

Poate te vei regăsi în gândurile mele, poate te vei regăsi în spiritul liber al dialogului dintre nisip și mare, dialog pe care îl poartă un artist a picturii cu Egoul său, și astfel poate te vei simți eliberat din mrejele lumii exterioare și a grijilor de tot felul. Nu sunt gânduri despre leadership, așa cum poate ai vrea să găsești într-un cufăr plin cu idei de afaceri, ci sunt despre viața pe care o anumită știință își bazează întreg eșafodajul raționamentului. Este știința de a fi tu însuți un câmp de bătălie pentru doi adversari teribili: omul și fotograful. Este știința de a fi un bun ascultător al zbuciumul mării, cu sentimentul că ai ajuns acolo, într-un loc în care regretele, lacrimile, sunt pline de ecourile trecutului, repetate ca o chemare tristă: *"Unde ești? Nu pleca ! "*

Şi chiar dacă nu ajungi la mare și nu vei atinge nisipul pe care păşesc eu, chiar acum, și nu vei simți briza unei amintiri, pătrată-n vara minunată, sau briza unei șoapte care îți promite iubire și împăcare de sine, sunt sigur că toate gândurile mele, expuse mai jos cu ecoul unei istorii multiseculare, vor ajunge la tine și îți vor mângâia sufletul la fel cum a făcut-o Borges în a lui "Carte de nisip".

Departe de mine gândul de a aborda un punct de vedere subiectivist, și pe această cale relativist. Dimpotrivă, cred că gândurile, în general, au o valabilitate transferabilă: pleacă întotdeauna de la un grăunte de nisip și ajung într-o mare tot mai transparentă pe măsură ce ajungi să-i cunoști adierea brizei, tainele, duioșia, sau chiar, durerea.

Nu cred că un scriitor ca Borges a intenționat să reducă subiectivitatea la o simplă oglindă pasivă a lumii obiective. Nici soarele, atunci când încălzește nisipul și domolește valurile, nu își micșorează mărimea ori de câte ori vreun nor încearcă să-i capteze căldura, ci doar atunci când apune. Pentru mine, Borges este nisipul oglindit de soare, privit suficient de profund într-o mare cristalină care își găsește solemnitatea în priveliștea apusului.

Leadership: Poți să-ți construiești o viziune admirabilă asupra a tot ce este în jurul tău, în natură, și în același timp să îți recâștigi puterea asupra vieții tale în totalitate?

Îmi este atât de ușor să scriu despre artă, încât scrisul mă consideră Eul său exterior.

Toate înțelesurile acestei lumi sunt înțelesurile unor vieți luminate de același soare.

Frumusețea unui trandafir este redată de culoarea pe care artistul o așterne pe pânză cu penelul său.

O barcă pe uscat, încăpătoare, cu un mic catarg. Arată bine. Uneori, câte un om își face un selfie cu ea. Poate își imaginează că are lângă el vasul în miniatură al lui Columb, și că a descoperit un continent nou după o lungă călătorie.

Desigur, lucrul acesta dă de gândit. Intimitatea oricărui suflet visător se oglindește în frînturile de timp dominate și oprite în loc de mari cuceritori.

Acțiunile mării pot fi animate de valurile variate. Ele sunt de admirat chiar și atunci când construiești castele de nisip la mal, în măsura în care te raportezi la criteriul de "Tot Închegat".

Nisipul nu se lasă dus în larg de valurile mării, el rămâne întotdeauna aproape de țărm.

Strâng din nisip câteva scoici mici, le pun lângă cartea pe care o citesc cu plăcere, privindu-le ca niște pagini lipsă pe care trebuie să le completez cu punctele mele de vedere.

Hotelul la care sunt cazat are culoarea galbenă. Soarele reflectă cel mai bine galbenul.

Nisipul de pe plajă are culoarea gri. Iar lui nu-i pasă de culoarea lui sau de culoarea hotelului la care stau eu. El știe doar atât: "hotelul este făcut din mine, și din apa mării."

Sandalele mele s-au umplut de nisip. Dar nu a bătut deloc vântul, nici copiii nu s-au jucat cu nisipul, nici eu nu am aruncat cu nisip în ei. Pare a fi o enigmă demnă de Sherlock Holmes.

O furnicuță urcă pe piciorul meu, printre firele de nisip care mă acoperă, ca și când ar căuta culoarul secret ce duce în altă lume. Cred că micuța curajoasă se raportează la acțiunea din filmul "Prince of Persia (The sands of time)".

Un moșneag mai înstărit, lângă masa mea la restaurant, era tare entuziasmat aseară deoarece a fost găsit negativ la repetarea testului coronavirus.

Marea nu poate să dea întotdeauna portretul pe care și-l face artistul sieși.

Perfecțiunea mării se observă în finețea care generează textura nisipului.

În timp ce nisipul ne arată ce aduce marea, marea ne arată ce-i lipsește nisipului.

În fața mării care îmbrățișează nisipul, și în fața nisipului care înfrumusețează marea, resimt o anumită plăcere, nu fiindcă le raportez la mine, ci fiindcă sunt așa cum sunt.

Se descarcă bateria telefonului fix atunci când intenționez să-mi fac cel mai expresiv selfie.

O doamnă se plimbă printre șezlonguri repetând întruna: "avem scoici de mare, steluțe".

E drept, scoicile și steluțele ei sunt mai mari și mai frumoase decât cele mici și ciobite din jurul meu, prin nisip.

Citesc o carte despre "logica frumosului". Vântul îmi ciufulește paginile.

Mă simt în largul meu. Nu sunt în largul unei mări care nu e decât rareori limpede, ci în largul unui nisip care și-a pierdut clepsidra.

Observ un om care își aranjează salteaua în toate felurile posibile, în funcție de soare.

Sunt oameni care nu vor comite niciodată păcate. Biserica este religia lor, biblia este crezul lor. Cuvântul lui Dumnezeu este o lege aspră.

Mi-am închipuit uneori că sunt nisipul fierbinte al verii. Mi-am închipuit că sunt marea în furtună, la începutul iernii. Mi-am închipuit că sunt poezia sângelui care face inima să bată cu putere în ritm de romantism.

Dacă mă gândesc mai bine, nicio închipuire nu poate fi ascunsă într-un cufăr, ca apoi cufărul să fie aruncat în mijlocul mării, iar marea să-l aducă la țărm, iar nisipul să-l păstreze intact doar pentru tine.

Dacă crezi că ești stăpân pe o situație, încearcă să înoți până în larg.

Crezi că hazardul este de partea ta? Atunci așteaptă să te salveze un delfin.

Am văzut aseară un tip jerpelit, murdar, vai amarul ei de viață. Dacă totuși îl priveai mai atent, cu ochi curioși care știu să vadă în întuneric, poate ai fi sesizat cele două ghiuluri la mâna stângă, și încă vreo trei inele la mâna dreaptă.

Imi amintesc ce era scris la intrarea unui restaurant cu profil asiatic, citatul lui Ginghis Han:

Ele nu găsesc răspunsul în locul tău, dar te conduc într-o zonă de unde tu poți alege răspunsul din mai multe variante posibile, luate la întâmplare.

Am rugat marea să mă spele cu finețea cu care mă mângâie nisipul.

Nu știu ce VIP își sărbătorea aseară ziua de naștere la un restaurant de pe plajă. Invitați speciali, momente deosebite, entuziasm, artificii, etc.

Dimineața priveam marea cum atinge nisipul. Și-l atingea ca și cum ai atinge o floare catifelată, nu erau valuri, nu era vânt, ci doar o liniște tainică, o căldură firavă.

Marea privește nisipul fără să-l sărăcească pe cel ce dăruiește, și nu îi poate dărui ceea ce deja a primit.

Marea nu poate număra granulele nisipului, dar îi poate simți căldura, năzuințele adânci, imboldul spre căutarea frumosului de poveste, ca și când l-ar cunoaște dintotdeauna.

Marea este o expunere a ideii de frumos, fiindcă cuprinde în ea imaginea nisipului descrisă cu finețe artistică.

Nisipul îmi vorbește cu glasul cu care se exprimă marea: frumusețea mea neîntrecută este naturală și artistică în același timp.

Dacă începi o carte și n-o termini, este ca și când ai întoarce clepsidra înainte de a curge tot nisipul până la capăt.

Dacă Borges căuta nisipul ca să ajungă la mare, eu am găsit nisipul ca o extensie a mării.

Borges a găsit într-un final nisipul ca o amintire a mării, l-a înfășurat în cuvinte dulci și l-a transformat într-o carte.

Eu am găsit nisipul blând ca briza mării, l-am cuprins în căușul mâinilor atât de expresive, l-am făcut să simtă mângâierea lor, mirosul lor delicat și căldura lor, care l-au inundat și i-au înnebunit simțurile.

O fire caldă rămâne o fire caldă. O fire rece rămâne o fire rece.

La cât este de caldă apa mării, îți convine să înoți tot înainte.

Dacă vrei să afli ceva interesant despre nisip, citește-l pe Borges.

Stau sub o umbrelă mare. Umbrela stă pe un nisip nesfârșit, protejându-mă de soarele arzător.

Întreabă nisipul dacă are înțelepciune. Întreabă marea dacă are înțelepciune.

Apoi răspunde tu în locul lor.

Dacă Dumnezeu îți schimbă planurile, este ca să înveți să nu te încrezi în tine, mai mult decât în El.

Când îți întocmești planurile, fă-o cu suflet. Altfel Dumnezeu o să ți le schimbe cu rațiune.

Când privesc în jur, aleg orice lucru la voia întâmplării.

Întreb nisipul dacă totul din jur îi aparține lui. El îmi răspunde că totul aparține mării.

Întreb marea, și ea spune că totul din jur aparține nisipului.

Înțelege-mă, dacă poți, între nisip și mare, și privește-mă ca un lucru luat la voia întâmplării.

Când scrii despre nisip trebuie să îți imaginezi că ești marea.

Oglindește-ți tăcerea în largul meu, spuse marea.

Dacă aș asculta o scoică, probabil aș auzi ecoul distanței dintre mare și amintirea ei.

Cuvintele pline de nisip sunt emoții topite de razele soarelui.

Privesc marea. O barcă se îndepărtează tot mai mult de țărm. Nisipul mă întreabă de ce privesc în depărtare marea, dacă el este atât de aproape de mine.

Oamenii care n-au curaj sunt trădătorii de mâine.

Ma voi întoarce în profunzimea gândurilor tale doar dacă îi oferi nisipului șansa să se plimbe desculț într-o mare nemărginită.

Dacă vrei să simți valurile mării pe pielea ta, nu aștepta până te seci complet pe nisip.

Nisipul așteaptă marea cu brațele deschise să-l răcorească, iar marea de abia îl atinge, că imediat se și retrage în larg.

Infinitul se regăsește într-un simplu grăunte de nisip. Fiindcă fiecare grăunte stă lângă alte grăunțele, formează nisipul, care e lângă mare, și din contopirea lor se fac castele.

Castelele sunt impozante, fiindcă amintesc de nisip și de apă, căci fără ele n-ar fi putut exista nici ele. De aceea castele sunt atât de rar construite la mal, tocmai pentru ca marea să nu le transforme la loc, în nisip.

Observ un om care observă marea de la mal, dar nu intră în ea.

Fii prevăzător. Veghează neîncetat. Bucuria de azi se poate opri la nefericirea de mâine.

Dacă nu accepți șansa atunci când ea îți surâde din plin, apoi va trebui să lupți din greu ca s-o recâștigi.

Tăria cuvintelor tale se va întoarce împotriva curajului tău, la fel cum marea se retrage în larg, iar plajele se măresc.

Sinceritatea și curajul sunt condițiile iertării lui Dumnezeu.

Cerul îți conduce mereu pașii acolo unde e voia lui, și unde e mai potrivit pentru tine.

Caută cu privirea sufletului urmele timpului lăsate pe întinderea nisipului.

Nisipul știe că niciodată timpul nu va fi potrivit ca să adăpostească totul.

Omul face de capul lui totul, crezând totul se va petrece fix după voia sa. Dar uită că peste pământ este voia Cerului, și orice uitare va fi răsplătită cu noi lecții de viață.

La fel pașii pe nisip. Ei nu lasă urme pentru următoarea zi, doar fiindcă vrei tu să lași o urmă.

Oamenii fericiți merg la biserică și se întorc fericiți. Oamenii nefericiți merg la biserică, se întorc tot nefericiți, dar cu speranța unei viitoare fericiri.

Iar deșertul nu-și schimbă nisipul doar pentru că ai făcut o călătorie la piramide și ai văzut Sfinxul.

Nisipul are o calitate ce amintește foarte mult de suflet: este arzător și maleabil în același timp.

Nisipul și marea îi apropie nespus pe oameni, sau îi desparte definitiv.

Întărește-ți spiritul printr-o singură aruncare a privirii în direcția unui deșert care nu își termină niciodată nisipul.

Nisipul, soarele arzător, îmi amintesc de cea mai importantă lecție a deșertului:

"Cea din urmă taină este curajul."

Nisipul te învață că nu știi nimic despre viață. Nu știi nici măcar să lași o urmă pe unde ai trecut. Vântul o va acoperi ziua următoare.

Nisipul denotă o anume liniște, o consimțire a minții. El ascultă totul fără să riposteze.

O singură bătaie de aripi a unui fluture poate să provoace un uragan în cealaltă parte a globului.

Un singur cuvânt, spus la un moment dat, poate schimba hotărâtor traiectoria oricărui destin.

Caută să te înfățișezi înaintea lui Dumnezeu ca un imperfect, chiar dacă ceea ce îți susține puterea de transformare într-un sfânt este perfecțiunea.

Un pescăruș mă privește necontenit. Ca pe-o pradă mă privește? Oare mă vede ca pe-un pește? Un pește mare pe uscat? Ce mai, Un festin de zile mari !

Privesc nisipul. Încerc să cuprind vizual fiecare grăunte de nisip în parte. Încerc să dau nume fiecăruia dintre ei. Încerc să le atribui câte o cifră. Încerc să-i diferențiez printr-o expresie de bunătate sufletească, de dârzenie și de hotărâre. De ce este unul mai frumos ca celălalt?

Cele mai bune cărți se găsesc la anticariat, la numai 1 ron. Și chiar dacă le-ar citi câțiva interesați, foarte puțini le-ar înțelege cu adevărat.

Fiindcă o carte nu trebuie doar citită, ea trebuie reinventată mereu, cu o altă viziune.

Cartea de nisip, scrisă de mine, dar amintind de Borges, este sinonimă cu noțiunea de valoarea estetică: tot ceea ce este frumos poate fi prețuit numai cu timpul. Şi cum orice timp își are cursul lui, așa cum l-a rânduit Dumnezeu, rezultă că prețul pe care îl dai frumosului din jurul tău este direct proporțional cu ceea ce vezi zilnic la un nisip care nu se udă niciodată, fiind uscat mereu de propria ta putere asupra naturii. Şi tu poți fi o parte din univers, fiindcă poți fi un grăunte de nisip care intră în alcătuirea corpurilor cerești prin care toate lucrurile sunt descrise și însemnate.

Bine spunea cineva: *"Să vezi lumea într-un bob de nisip, raiul într-o floare, să ții infinitul în palmă, și veșnicia să o trăiești într-o oră. Aceasta este viața ! "*

Source: https://neculaifantanaru.com/cartea-de-nisip.html